

H. HADABÁS ILDIKÓ

Anyámra emlékezem

Valami ott maradt a tenyeredben,
amellyel éjszakánként megsimogattál,
valami ott maradt szép, őz-szemedben,
mikor ránk figyelve mindazt tudtad,
hogy némaságunk eltakarja,
mennyire fáj a távolléted,
otthonunkból elmaradt lépted,
a selyemszoknyád perdülése,
mikor a városba siettél,
hogy hozz valami titkos jókat,
amitől földerülhet esténk,
s a fűtőös szavú dúdolásban,
– a tenger ruha kivasalva –
szél átfűtölte téli estén
összeborzongtunk boldogságban,
hogy Te is testvérünké lettél:
neked mi voltunk, minékünk Te –
apánk arca föl sem derengett,
jó messze volt, élte világát,
azt az úrit, tékozoltat,
azt a világból kivetetett,
azt a családtól leszakadtat,
azt a zsigerbe beivódott
rendszeret nem váltott régi múltat,
nem ő akarta, mégis, mégis ...,
árvák lettek a távolságok,
és idő-mosta, nem látott arca.

Minden voltál gyermek anyácskánk,
tudtad te jól, hogy fáj hiányod,
mikor bezárult körülöd csendje.
Amíg lehetett sorsunk voltál,
akartad lássuk, azt a régent,
s talán még eljön a majdan lesz,
hiszen a mese vége álom,
ahol a semmi mindenné lett,
melybe anyánk szava úgy rakta-rakta,
párka nagynénik borzongását,
halottaink sors-fájdalmait,
a haza keresztjeit,
hogy minden idő az égig érjen!
Anyánk ölelésében gazdagodtunk.
A valóságához nem volt kilincsünk,
az udvarunkból nem nyílt ajtó,
a küszöbünket nem érte láb,
de csillagokat nyitogattunk!